

Sükutun Dilinde Bir Gülücük

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Ocak 2019

Kirli bir nüshasını tutuyorum önceki ömrümün bir de kirli nidalarını karanlık nefesine hapsolanların dünyasına sızmiyorum bazıları gibi.

Kenetlendiğim şafağın ürkünç aryalara dokunulmazlığını ilan ettiği o tahliye edilmiş şiirsel sızılar.

Akan kanın damarda durmadığını öğreneli çok yeni.

Yeniliklerin vakur dokusunda ben klasik bir araba gibi yavaşça süzülüyorum hoyrat disiplinlerin akrabalığını yaptığı sayfa boşluklarında, içine düştüğüm boşluğun tema'sını dillendirip her yazdığımda.

Aşka biat yürüyen merdivenlerin iklimsiz ruhlardaki dokunulmazlığı mesela bir de kirli beyitlerin aklandığı gece sanrıları.

Göğün temenni buyurduğu istikamette.

Ve evet, kolluk güçlerine müteşekkirim içimdeki devasa huzursuzlukta ben sadece sükûnu diliyorum ve resmediyorum her yazdığımda.

Kıvanç dilekleri var yetilerimin ve pür neşe olmaya dair bir sicil de kara listesine alındığının garantisini.

Üstü örtülü yataklarda cinayet izleri ve katilin uyuya kaldığı cinnet bahçeleri.

Yeknesak ve vakur duruşların haşmetli sessizliği.

Bir karayı bir de akı doğru telaffuz edebilmek mesela.

Görücüler evi bastığında firar eden evin süklüm püklüm mobilyaları ya da mutfağın kırık camından tüten buharı üstünde anne yemeği.

Eşkâlimi kaybettiğimde sanrılarım nasıl muhtaçsam...

Aşka gybet edenlere de sitem yüklüken ben beyitlerin gazabına uğramışlığın her gecikmesinde.

Şanlı bir ölüm dillendiren balçık.

Lavaş peynirinin üstüne bir bardak kezzap içen yetim bir cümle mesela.

Aşkın ikbaline tanık; yüreğin de akımında yüz göz olmuşken kayıpların iz düşümünde ben nasıl ki seyrindeyim kış güneşinin.

İklim değişikliğine maruz kalıp Ocak'ta terlediğimin beyanı hele ki gecenin ayazında içimdeki titrek alevler bir yangına mahal verirken.

Sürüsüne bereket hüzünlerim ve her perdede ben sadece dokumayı değil dokunmayı temenni edip aklımca bir beyanda bulunduğum semt pazarındaki meyvelerin dokunulmazlığını görmezden gelenlerin her bir meyveyi delik deşik etmek suretiyle taciz ettiği.

Kaynağı olmayan bir fabrika kiriyim son zamanlarda.

İçimdeki illet sessizliğin devasa bir gürültüye sebebiyet verdiği ve her nasılsa nesillerin kaybolduğu şehir limanlarında ben badirelerin tutanağına ismimi tırnaklarımla kazıdığım.

İçimi istila eden kelebeklerin kanatlarını koparıyorum durduk yere değil mi ki her gün bir kelebek ömrüne denk ya kaplumbağa adımlarımla arşınladığım evreni kim bana yeniden sunacak yeniden mutluluğu kucaklama arzusuyla bilfil yenildiğimi de ihbar ederken gece bekçisi?

Huysuz ve yaşlı bir ihtiyar gibi mırıldanan evin duvarları görünen o ki; her çivinin geride bıraktığı boşluk içimdeki yeknesak hüznün de temelinde yerli yersiz bir yaygara koparıyor.

Şehir sakinlerinden yaka silken şehrin yenik düşmüşlüğüne de delalet yine o kirli havada büzüşen bakteriler bir grip salgınının başlangıcını tasdiklerken.

İçimdeki maruzatları öldürüp yeniden doğumunu müjdelemek mi ansızın tebaasına yenik düşen yalnız şehrin de teyakkuza her geçişinde bir minval iken içimdeki surelerde kayıtlı inancım ve düztaban yalnızlığım üstelik firar etmişliğim de dik alası her yenik güncemde adımlarımı sağalttığımın da garantisine içine düştüğüm hezeyan kadar da istikrarsız bir mağlubiyet iken içimin ihlali...

Başat kelimelerin uzvunda bir dokuyum, kendimin minvalinde ölü bir şiiri daha düşük yapma tehlikesine boyun eğen yaralı yüreğimde kanatsız sıfatlarımın beynamaz tanıklığında bir lal heceden gayrisi değilim.

Sükûtun dilinde bir gülücük.

Aşkın indinde rahmete biat.

Şehrin közünde bir acı kahveyim yine bir içimlik şiirlerimde dumura uğrayan tatsız bir güfteyim zamanın tozlu yollarında akıl hocam olmadan yaşadığımın ve yazdığımın da tek tanığı iken Tanrı, içimdeki yıkık şehrin enkazında kaybolmaya mahkûm bir sesim adımla yaşadığım ve adımla gülmeyi öğretmişken hayat bana yine de yine de...

Cinsiyeti olmayan şiirlerden hallice.

Cesur imlerin şatafatlı yalnızlığına leke sürmeden mekân ve zaman...

Tümlenmeyi bekliyorum şahikanın ellerinde verilen hüküm ile şiirlerimi palazlıyor acılar ki kınında ne kin var ne yalan sadece uzuvları testere ile kesilmiş kadınların kolluk kuvvetlerine duyduğu inanç ile yaşamaya şerh düşmüş bir kızıl sancıyı belindeki kırmızı kuşakla kendini asmayı şiar edinmiş bir çocuk gelinim belki de karanlık dehlizin her uyuğunu yok sayıp uyluğu olmayan bir kalabalık kadar da yalnız ve sessizim.

İçimde şehla üzünçler saklı.

Mehter marşı ile kovuyorum yalanları.

Metazori ömrün dikenli yollarında tahliye olmayı bekleyen bir mahkûmum içimdeki katil ile yaşamaya direnen bir kadınımla aslında bir diğer kadının katili bir şehir eşkiyasına duyduğum kını sonlandırırın diye Tanrı ölmeyi görev edinmiş bir kız çocuğuyum, baba baskısına yenik düşen ve okul koridorlarını sadece rüyasında gören engebeli ve engelli bir düş kırıntısıyım.

Aşkın tahakkümüne yenik... birden ona kadar saymaktan başka çaresi olmayan bir çerez sayı kümesiyim.

Öz alt kümesine âşık benlik bir gazele kendini ölüme terk eden bir yaşlı kadınımla ilk aşkını hala içinde saklayan lakin kumasına bile söz geçiremeyen bir köhne düşüm düşebilidğim kadar gözden belki de gözlerimden asla düşmeyecek yaşların temsilcisi bir soykırımım yine içindeki kıyıma dur diyemezken kıyama durmayı milat edinmiş bir şehir yangınıyım her limanında bir sevgili saklı bir köhne seveci ihlalim gözümünden sakındığım kadar sevdiğilerimi gözünden sakınmazken beni evren...

En yaralisından bir yavru ceylanım.

En aykırısından yasaklı bir cümleyim belki de bir küfür ağza alınmayacak lakin dilinden düşmez iken namus diyen, ahlak bekçilerinin güftesiyim belki de bir kalpazan imgeyim her sonu başlangıç bilen bir hikâyeden de iri bir roman kahramanıyım yazarın elinden düşürmediği kalemin takipçisi belki de yazar olmayı ilk günden beri tabu gören bir toplumun tetikleyici bir yanlı makaleyim hep doğruları savunan kendinde yaşayıp zararsız varlığı ile tek tuşla kendini imha edecek belki de hiç doğmamış bir kız

çocuğuyum ne de olsa erkeğın elinin kiri kadının da alnındaki lekenin dokunulmazlığında yaşamakla ölmek arasında seçim yapmış bir ceninim doğmayı değil ölmeyi hak eden yine çoğunluğun gözünde oysaki azınlık da olsa mutlu olma hakkı ilk gün elinden alınmış.